

Recensent: Adelheid Mensink

Blenda Wensveen: '40 zou ik niet worden' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048415939 (Manische Depressie/Zwangerschapsproblemen/rugklachten/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/Stijl/Ziekte: De auteur Blenda Wensveen vertelt in het boek over haar strijd tegen zware depressies en zelfmoordneigingen. Ze lijdt namelijk aan een bipolaire stoornis. Hoe ze daar als alleenstaande moeder van een zoon mee omgaat beschrijft ze op een open en indringende manier.

Door korte zinnen te gebruiken lijkt het alsof ze haar verhaal hardop vertelt. Hierdoor wordt de lezer als het ware meegezogen in de gebeurtenissen. Soms springt de schrijfster midden in een regel over naar een andere gebeurtenis, zonder een nieuwe regel of nieuwe alinea te beginnen. Ook gebruikt Blenda veel hoofdletters, vetgedrukte woorden en leestekens om haar verhaal krachtig te doen overkomen.

Over de auteur: Blenda Wensveen was getrouwd met Rob met wie zij een zoon Gillian kreeg. Blenda had nooit eerder een boek geschreven, maar ten tijde van het uitkomen van dit boek was ze bezig aan een vervolg.

Korte beschrijving: Het leven lacht Blenda toe als ze na een niet afgemaakte MBO opleiding een leuke baan vindt en haar toekomstige man Rob ontmoet. Ze gaan binnen twee jaar trouwen en hebben direct een kindervens. Als blijkt dat Blenda niet spontaan zwanger wordt laten ze zich na een jaar onderzoeken. Blenda krijgt hormoonkuren voorgeschreven. Tijdens die kuren openbaart zich een depressie. Ze probeert de sombere gevoelens op te vangen door veel te wandelen en met goedvinden van Rob schaft ze een hondje aan, Boomer. De pup wordt voorlopig het surrogaat kind dat nog uitblijft. Gelukkig wordt Blenda een jaar later toch zwanger. Tijdens de zwangerschap krijgt ze een ernstige hernia waarvoor ze wordt opgenomen in het ziekenhuis. Door voortdurende pijn vanwege de bekleemde zenuw in haar rug slaapt Blenda maandenlang praktisch niet. Oververmoeidheid zorgt ervoor dat haar psychische gezondheid sterk achteruit gaat. De bevalling is eerder een traumatische dan een vreugdevolle gebeurtenis. Rob en Blenda krijgen een zoon, Gillian. De depressiviteit blijft en uiteindelijk krijgt ze de diagnose bipolaire stoornis, hetgeen betekent dat zij lijdt aan manisch-depressiviteit. Ze zal levenslang medicijnen met veel bijwerkingen moeten gebruiken.

Blenda doet heel erg haar best om haar gezin zo goed mogelijk draaiende te houden en haar zoontje een veilige en prettige jeugd te geven, ondanks haar eigen gevecht tegen de depressiviteit en zelfmoordneigingen. Toch kan ze niet voorkomen dat Rob haar onverwacht verlaat. Een jarenlang gevecht tussen de twee ouders volgt: Gill vindt het vreselijk om elke veertien dagen een weekend bij zijn vader en diens nieuwe vriendin te moeten logeren en Blenda vecht voor een redelijke alimentatie.

Gill ontpopt zich als een lief maar moeilijk opvoedbaar kind. Dat feit maakt het voor Blenda extra moeilijk. Toch weet zij met behulp van familie en een paar goede vrienden de opvoeding van Gill in haar eentje te volbrengen. Het verhaal eindigt als haar zoon zeventien jaar is.

Wat viel op: In het boek zijn helaas nog veel taal en spelfouten blijven staan. Wie zich daaraan denkt te ergeren moet dit boek niet gaan lezen. Wie daar echter doorheen kan 'kijken' krijgt een zeer authentiek en indringend verslag te lezen over een vrouw en moeder die op de toppen van haar kunnen, ondanks haar ziekte en tegenslagen in het leven, haar zoon grootbrengt.

Citaten: Pag. 37: 'Een van de studenten stelt de vraag: "of ik van mijn kindje hou?" heel nuchter antwoord ik: "Wat is houden van?"'.

Pag. 53: 'Net zoals vele mensen nu nog over een depressie denken, waren mijn gedachten gebaseerd op vooroordelen en op meningen die niet op feiten berusten. Maar neem maar aan: het is een hel op aarde'

Pag. 86: 'Gill zei een aantal dagen later heel bijzondere woorden: "Dit was de eerste keer in mijn leven, dat mijn vader er was toen ik hem nodig had" '.

Pag. 113: 'Door de jaren heen in alle wisselende stemmingen was een vaste uitspraak: het is niet voor niets geweest! En met die houvast ben ik begonnen aan deze grote en emotionele klus. Mijn boodschap als afsluiting van dit geheel luid: "Hoop, geloof en liefde" '. Is er geen hoop dan is er geen leven, is er geen leven, dan is de hoop opgegeven'.